

Arrest

nr. 246 361 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIBI
Landvoogddreef 19
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat O. TODTS *loco* advocaat J. DIBI en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 september 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 september 2018 om internationale bescherming. Op 1 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn. U werd geboren op 16 februari 1986 te Zarqa, Jordanië. U groeide op in Aratfa. Uw ouders zijn oorspronkelijk afkomstig uit Jaffa, gelegen in het huidige Israël. Met de oprichting van de Israëlische staat in 1948, vluchtten uw ouders naar Khan Younis, de huidige Gazastrook. Daar werden zij geregistreerd bij UNRWA als vluchteling. Vanuit Gaza vluchtte uw ouders in 1967 voor een tweede maal en wel naar Jordanië. Uw beide ouders kwamen in eerste instantie terecht in een vluchtelingenkamp. Later werden ze overgeplaatst naar Jabal Al Shamali. Uiteindelijk kwam uw familie in Aratfa terecht. Uw vader kreeg in Jordanië evenwel problemen met een invloedrijke familie T. (...) waarop hij op illegale wijze terugkeerde naar de Gazastrook. Ofschoon het de bedoeling was dat het gezin ook naar de Gazastrook zou terugkeren, gebeurde dit uiteindelijk niet. Uw vader scheidde van uw moeder en hertrouwde. U volgde in Jordanië lager onderwijs aan UNRWA-instellingen. Middelbaar onderwijs genoot u aan een privéschool en u behaalde uiteindelijk uw diploma. U volgde hoger onderwijs aan het privécollege van Zarqa, richting grafische vormgeving.

Tijdens uw studies kreeg u tijdens een discussie over de politiek in Jordanië een woordenwisseling met een Jordaanse student. De decaan van het college werd hierover geïnformeerd waarop u gedurende twee dagen werd opgesloten in het politiekantoor van Marqa. U werd beledigd en kreeg klappen. Enige tijd later werd u opgepakt voor een verkeersovertreding maar u mocht nog dezelfde nacht beschikken. In de periode 2005-2006 werd u benaderd door een officier van de Mukhabaraat, genaamd T. el T. (...). Hij bezocht u dagelijks met de vraag of u wilde infiltreren in de Jordaanse Moslimbroederschap. U stemde hier niet mee in omdat uw bang was voor uw eigen leven. Hierop begon deze officier u alsook uw familie lastig te vallen. Telkens uw broers en zussen het huis verlieten, werden ze gevraagd zich te identificeren. Hierop zou uw moeder klacht hebben ingediend teneinde de gang van zaken aan te kaarten, evenwel zonder enig resultaat. Hij zou ook getracht hebben om u en uw moeder omver te rijden. In deze periode liep u stage bij een ontwerp bureau van een ingenieur genaamd S. Al Q. (...). Deze S. (...) was bevriend met een opposant van het Jordaanse regime genaamd L. S. (...). Hierdoor zou ook uw naam zijn geregistreerd bij de Jordaanse autoriteiten. U zou in dit verband eenmalig zijn ondervraagd toen u met S. Q. (...) een moskee zou hebben bezocht. De problemen met de officier van de Mukhabaraat alsook het dagdagelijkse racisme dat u moest ondergaan in Jordanië omwille van uw herkomst, zijnde een Palestijn oorspronkelijk afkomstig uit de Gazastrook, deed u besluiten om het land te verlaten.

In de juli 2007 reisde u vanuit Jordanië naar Saudi-Arabië (KSA). Uw zus die reeds geruime tijd in KSA woonachtig was, slaagde erin om voor u een sponsor te regelen. U ging er aan de slag als grafisch ontwerper. In Saudi-Arabië zou u verschillende problemen hebben gekend omwille van uw Palestijnse achtergrond. In 2008 zou u voor het eerst zijn opgepakt door de Saoedische autoriteiten omdat men u hoorde spreken met een Palestijnse accent. U zou twee nachten in de cel hebben doorgebracht waarop u zondermeer mocht vertrekken. In 2011 zou u op uw werk een dispuut hebben gehad met een Saudi die de Palestijnen begon te beledigen. U werd aangehouden en bracht een nacht in de cel door waarop u 's anderendaags mocht beschikken. In 2014 kreeg u een persoonlijk dispuut met een officier genaamd T. (...). Hij beweerde dat hij u zondermeer kon opsluiten omdat u een Palestijn was afkomstig uit de Gazastrook hetgeen hij ook deed. U zat een nacht in de cel. Na uw vrijlating postte u een bericht op facebook met als boodschap "Er is geen religie, er is geen genade". Hierop werd u onmiddellijk opgepakt en gedurende drie dagen opgesloten. Tijdens uw detentie werd u gemarteld. Middels tussenkomst van een advocaat, kwam u vrij. In 2015 overleed uw moeder in Jordanië. Daar u haar uitvaart wilde bijwonen, keerde u terug naar Jordanië. Bij aankomst op de "Queen Aliya International Airport" te Amman, werd u aangehouden. Ofschoon de Jordaanse autoriteiten u in detentie wilde plaatsen, slaagde u erin middels een connectie, dit te voorkomen. U moest wel opnieuw binnen 24u het land verlaten. In 2017 keerde u eveneens kortstondig terug naar Jordanië vanuit Saoedi Arabië, maar ditmaal via land, via de al-Umari grensovergang. Omstreeks 7 mei 2017 werd u ontslagen door het bedrijf al T. (...). U slaagde er desalniettemin in om nog tot eind augustus 2018 in Saoedi-Arabië te verblijven onder meer door telkens 3000 riyal te betalen. U vroeg een visum aan bij Belgische ambassade te Riyad. U kon immers niet meer in Saoedi-Arabië verblijven en ook in Jordanië vreesde u vervolging omwille van de problemen die u reeds had gekend alsook omwille van uw positie als Palestijn afkomstig uit Gaza. Op 20 augustus 2018 ontving u een Schengenvisum voor een toeristisch verblijf. Nog diezelfde maand reisde u naar Jordanië, via de internationale luchthaven van Queen Aliya, om er afscheid te nemen van uw familie. Op 3 september 2018 reisde u met uw eigen paspoort vanuit Jordanië naar België. Op 14 september diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u de volgende documenten neer: een kopie van de 1ste drie pagina's van uw tijdelijke Jordaans paspoort geldig van september 2017 tot en met september 2019, kopies van de 1ste twee pagina's van de tijdelijke Jordaanse paspoorten van uw vader en moeder, een kopie van de Palestijnse identiteitskaart van uw vader + annex, een kopie van de UNRWA familieregistratie, een kopie van een attest van UNRWA ivm uw registratie in Khan Younis, een kopie van van de Palestijnse identiteitskaart van uw vader + annex, een kopie van de UNRWA familie registratie, een attest van UNRWA ivm uw registratie in Khan Younis, uw Jordaanse geboorteakte, uw originele Saoedische verblijfskaart ("iqama"), uw origineel Saoedisch rijbewijs, uw originele Saoedische bankkaart, uw originele ontslagbrief dd. 7/05/2017, een kopie van uw vluchtschema en tenslotte een kopie van uw Boarding card voor de vlucht Amman - Istanboel dd. 3/09/2018, een kopie van uw bankuittreksels en tenslotte een social media post waarin wordt opgeroepen om aan Palestijnen uit Gaza die in Saudi Arabië verblijven, geen visum maar af te leveren.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar art. 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie moet een verzoeker niet alleen aantonen dat hij gerechtigd is of was op bijstand bescherming van de UNRWA, doch dat hij deze bijstand daadwerkelijk heeft ingeroepen (HvJ 17 juni 2010, C-31/09 Nawras Bolbol v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51 en HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, §52).

In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen. Uit de documenten die u voorlegde blijkt weliswaar dat u als Palestijns vluchteling bent ingeschreven bij de UNRWA (zie de bevestiging van UNWRA en de UNWRA familie registratiekaart, toegevoegd aan het administratief dossier), doch uit uw eigen verklaringen blijkt dat ofschoon u UNRWA-onderwijs heeft genoten, u verder geen beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (CGVS, p. 6). Bovendien verliet u het UNRWA-mandaatgebied in de periode 2007-2018 met uw vertrek naar Saoedi-Arabië. Ofschoon u eind augustus 2018 terugkeerde naar Jordanië en er verbleef tot 3 september 2018, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u gedurende deze maand nog UNRWA-steun heeft genoten. Daar u niet heeft aangetoond dat u daadwerkelijk en kort voor het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming in België de bijstand van UNWRA heeft ingeroepen/ genoten, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek tot internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u door de Jordaanse autoriteiten verschillende keren zou zijn opgepakt omdat zij u wilden gebruiken als infiltrant bij de Moslimbroeders teneinde informatie te verzamelen. U zou dit verzoek hebben afgewezen waardoor u thans de Jordaanse autoriteiten vreest. Daarenboven stelt u voorop als Palestijn, die omwille van de herkomst van zijn ouders beschouwd wordt als een Palestijn uit de Gazastrook, in Jordanië te worden gediscrimineerd en vervolgd. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen respectievelijk niet als bewezen noch als gegrond worden beschouwd.

Vooreerst dient er te worden gewezen op het feit dat u verklaarde op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort naar België te zijn gereisd en dat u uw paspoort na uw aankomst in België zou hebben verscheurd (CGVS p. 13-14). Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou verscheuren, komt weinig overtuigend over en kan allerminst worden aanvaard. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw verblijf in Jordanië en in de Saoedi-Arabië. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel

degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft of de concrete omstandigheden van uw verblijf in een derde land, in casu Saoedi-Arabië, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft verscheurd, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging zegt te hebben. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

In verband met de problemen die u zou hebben gekend met de Jordaanse autoriteiten dient te worden opgemerkt dat deze als weinig geloofwaardig en onvoldoende zwaarwichtig kunnen worden bestempeld.

U haalde aan in de periode 2004-2006 verschillende keren te zijn gearresteerd door de Jordaanse autoriteiten. U zou twee dagen zijn vastgehouden door de politie te Malka, omdat u zich op de universiteit kritisch zou hebben uitgelaten over de positie van Palestijnen in Jordanië. Gedurende deze detentie werd u geslagen en beledigd. In diezelfde periode zou u zijn opgepakt voor een verkeersovertreding, doch u mocht nog dezelfde dag beschikken. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u ook na het incident in de periode 2004-2006 omwille van uw standpunten over de positie van Palestijnen in Jordanië, problemen zou hebben gekend met de Jordaanse autoriteiten. Dat u omwille van uw opvattingen aangaande de positie van Palestijnen niet in de negatieve belangstelling stond van de Jordaanse autoriteiten, blijkt ook uit het feit dat u in diezelfde periode zou zijn benaderd door een officier van de inlichtingendienst (T. al T. (...)) met de vraag om te infiltreren bij de Jordaanse tak van de Moslimbroeders. Mocht u daadwerkelijk in een kwaad daglicht hebben gestaan bij de Jordaanse autoriteiten, dan is het bijzonder merkwaardig, dat ze een dergelijke voorstel aan u zouden richten.

Overigens dienen er de nodige kanttekeningen te worden gemaakt bij uw verklaringen te zijn benaderd om samen te werken met de Jordaanse inlichtingendiensten. Zo kan u niet antwoorden op de vraag welke wederdienst er door de inlichtingendienst in het voorzicht werd gesteld bij een medewerking van uw kant (CGVS, p. 22). Indien de inlichtingendiensten u daadwerkelijk zouden hebben willen rekruteren, dan mag er worden verwacht dat u hieromtrent duidelijkere verklaringen zou kunnen afleggen. Dat men gedurende een geruime periode (2005-2007) een interesse in uw persoon zou hebben gehad, zonder u een duidelijk tegenvoorstel aan te bieden, is niet reëel. Dat de officier in kwestie na uw weigering om samen te werken, dan ook onmiddellijk zou zijn overgegaan tot pesterijen, zijnde u thuis bezoeken en identiteitscontroles uitvoeren ten aanzien van uw familieleden en zelfs een poging om u en uw moeder

om ver te rijden, is een gang van zaken waar weinig geloof aan kan worden gehecht (CGVS, p. 23). Te meer u in de vragenlijst van het CGVS ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van deze incidenten (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken). U dan gevraagd waarom u deze elementen tijdens dit onderhoud niet ter sprake heeft gebracht, stelt u voorop dat u werd gevraagd om beknopt te zijn. Deze uitleg is geen verschoning voor betreffende omissie die de geloofwaardigheid van uw verklaringen in casu aantast.

Voorts doet het feit dat u niet nauwgezet kan aangeven wanneer u voor het eerst zou zijn benaderd door T. al T. (...), vragen rijzen bij de ernst en geloofwaardigheid van dit incident. Gezien uw weigering met deze persoon samen te werken aan de oorsprong van een deel van uw problemen in Jordanië ligt, is het merkwaardig dat u dit incident tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet nauwgezet in de tijd kon situeren (CGVS, p. 21). Nochtans verklaarde u bij de DVZ dat u in juli 2005 door T. el T. (...) werd benaderd en een nacht werd opgesloten (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ). De vaststelling dat u hieromtrent dubbelzinnige verklaringen aflegt, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake.

Wat verder de door u vooropgestelde vrees ten aanzien van de Jordaanse autoriteiten ondermijnt, is het gegeven dat u verschillende keren vanuit Saoedi-Arabië bent teruggekeerd naar Jordanië. In dit verband dient allereerst te worden opgemerkt dat u in juli 2007 een Jordaanse reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen werd afgeleverd door de Jordaanse autoriteiten, waarmee u zonder problemen naar Saoedi-Arabië kon reizen.

Ofschoon u vooropstelt dat u in de periode 2007-2018 niet in eigen persoon uw reisdocument ging verlengen en er smeergeld zou zijn betaald aan personen werkzaam binnen de Jordaanse ambassade in Saoedi Arabië, dient desalniettemin te worden geconstateerd dat uw reisdocument telkens werd verlengd en dat zich hierbij geen problemen voordeden. Bovendien richtte u zich dan ook telkens uit eigen beweging tot diezelfde autoriteit die u thans vooropstelt te vrezen. Dit gegeven ondergraaft op ernstige wijze de ernst van uw vrees ten aanzien van de Jordaanse autoriteiten en onderschrijft bijgevolg de vaststellingen in supra dat u geen vervolging vreest vanwege de Jordaanse autoriteiten.

Verder dient te worden vastgesteld dat u na uw vertrek naar Saoedi-Arabië, nog terugkeerde naar Jordanië meer bepaald in 2015 en 2017. Het loutere feit dat u terugkeerde naar Jordanië, ongeacht de redenen van uw terugkeer, doet op ernstige wijze afbreuk aan de vrees die u stelt te koesteren in Jordanië. Volledigheidshalve dient te worden aangestipt dat uw verklaringen over de problemen die u in 2015 zou hebben gekend niet eenduidig zijn. Waar u in de vragenlijst van het CGVS verklaart dat u pas na ondervraging op de luchthaven door de Jordaanse autoriteiten, toegang kreeg tot het Jordaanse grondgebied (CGVS, p. 15), stelt u tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS voorop dat u de toegang zou zijn verhinderd. U zou 24 uur hebben gekregen om het grondgebied te verlaten (CGVS, p. 15). Betreffende inconsistenties ondermijnen de geloofwaardigheid van de verklaringen in casu.

Hoe het ook zij, uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u in 2018 voorafgaand aan uw komst naar België vanuit Saoedi-Arabië, uw familie in Jordanië heeft bezocht (CGVS, p.15) om afscheid van hen te nemen. U maakte geen gewag van problemen die er zich in het kader van deze terugkeer zouden hebben voorgedaan met de Jordaanse autoriteiten. Zelfs niet nadat u zich op Facebook kritisch zou hebben uitgelaten over de Jordaanse autoriteiten (CGVS, p. 10). Dient dan ook te worden geconstateerd dat enerzijds uw handelen haaks staat op de door u vooropgestelde vrees. Anderzijds blijkt uit uw verklaringen dat er geen sprake is van enige aanwijzing waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat u in de negatieve belangstelling zou staan van de Jordaanse autoriteiten.

U stelt verder voorop dat u als een nakomeling van een Palestijn uit Gaza werd gediscrimineerd door de Jordaanse autoriteiten. U werd geregeld aangehouden voor identiteitscontroles. Daarnaast zou u evenmin werk hebben kunnen bekomen omwille van uw afkomst. U moest bovendien betalen voor onderwijs en medische zorg. Evenmin had u recht op het verwerven van eigendom (CGVS, p. 12; Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ). Dient te worden opgemerkt dat uw statuut in Jordanië gelijk wordt gesteld met het statuut van personen afkomstig uit andere Arabische landen (COI Focus: Jordanië, Palestiniens de Gaza déplaces de 1967). Uit het feit dat u niet dezelfde rechten geniet als Jordaanse staatsburgers, kan niet zondermeer worden afgeleid dat hier discriminatoire redenen aan ten grondslag liggen. Indien dit al het geval zou zijn, quod non, moet om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van

vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Dit blijkt geenszins uit uw verklaringen. U volgde onderwijs bij UNRWA en slaagde erin, ofschoon u er voor moest werken, om u in te schrijven aan een privé-universiteit waar u een titel behaalde. Voorts, blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk gewerkt heeft in Jordanië. Waar u in de vragenlijst van het CGVS vooropstelt dat u geen beroep kon doen op medische zorg ofschoon u blijkbaar last had van rugklachten, stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud geen medische problemen te hebben (CGVS, p. 12). Deze verklaringen ivm met uw medische situatie zijn dan ook ronduit tegenstrijdig. Hoe het ook zij, u stelt voorop nooit gebruik te hebben gemaakt van medische programma's aangeboden door UNRWA (CGVS, p.12). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u over een familiaal netwerk beschikt met verschillende kostwinnaars, waarop u bij terugkeer kan terugvallen (CGVS, p. 9). Dat u met dit familiaal netwerk geen contact meer zou hebben omwille van de problemen die u zou hebben gehad met T. al T. (...), is een argument dat niet kan worden weerhouden, nu betreffende problemen ongeloofwaardig werden bevonden. Bovendien blijkt uit uw eigen verklaringen dat u voorafgaand aan uw komst naar België terugkeerde naar Jordanië, om er afscheid te nemen van uw familie (CGVS, p. 15). Uit voorafgaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat eventuele problemen die u heeft gehad in Jordanië omwille van uw statuut van Palestijn uit Gaza, niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te kunnen worden beschouwd.

Uit voorafgaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Jordanië vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie van Geneve of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin wijzigen. De kopie van de eerste drie pagina's van uw tijdelijk Jordaans reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen geldig van september 2017 tot en met september 2019, kopieën van de eerste twee pagina's van de tijdelijke Jordaanse paspoorten van uw vader en moeder, een kopie van de Palestijnse identiteitskaart van uw vader + annex, een kopie van de UNRWA familie registratie, een kopie van een attest van UNRWA ivm uw registratie in Khan Younis, een kopie van de Palestijnse identiteitskaart van uw vader + annex, een kopie van de UNRWA familie registratie, een attest van UNRWA ivm uw registratie in Khan Younis en tenslotte een Jordaanse geboortakte, bevestigen uw identiteit, Palestijnse herkomst en uw statuut van Palestijn uit Gaza in Jordanië. Uw originele Saoedische verblijfskaart ('iqama'), uw origineel Saoedisch rijbewijs, uw originele Saoedische bankkaart, uw originele ontslagbrief dd. 7/05/2017, een kopie van uw vluchtschema en tenslotte een kopie van uw boarding card voor de vlucht Amman - Istanboel dd. 3/09/2018, een kopie van uw bankuittreksels en tenslotte een social media post waarin wordt opgeroepen om aan Palestijnen uit Gaza die in Saudi-Arabië verblijven, geen visum maar af te leveren, bevestigen uw verblijf in Saoedi-Arabië op basis van het Kafal- systeem. Wel wil het CGVS andermaal benadrukken dat u nalaat uw Jordaans reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen voor te leggen, waardoor u het onmogelijk maakt voor het CGVS om na te gaan of u effectief over een zogenaamd 'final exit visa' beschikt ter bevestiging van uw verklaringen dat u Saoedi Arabië verlaten heeft met de intentie niet meer terug te keren. Bovendien heeft u nagelaten om duidelijke informatie te verschaffen over de stand van zaken van uw verblijfstitel (iqama) in Saoedi-Arabië ofschoon deze informatie volgens informatie waarover het CGVS beschikt, eenvoudig te bekomen zou zijn via de website van het Ministerie van Binnenlandse zaken met behulp van het verblijfsnummer (Iqama nummer). Het ontbreken van deze essentiële informatie, zonder verschoonbare uitleg, doet ernstige vraagtekens rijzen bij uw vooropgestelde gedwongen vertrek uit Saoedi Arabië.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. In casu stelt het CGVS voorop dat in Jordanië

burgers thans geen reëel risico lopen op het leiden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 4, 9 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker vangt aan met een theoretische uiteenzetting over een aantal van de door hem geschonden geachte rechtsregels en past deze vervolgens als volgt toe in casu:

"1. Over het land van analyse van het verzoek tot internationale bescherming

In de bestreden beslissing, beschouwt de verwerende partij dat de eiser, ondanks het feit dat hij de UNRWA-onderwijs heeft gevolgd, geen beroep zou hebben gedaan op de bijstand van de UNRWA en zou tussen 2007 en 2018 het UNRWA-mandaatgebied hebben verlaten door zijn vertrek naar Saoedi-Arabië.

De verwerende partij beslist bijgevolg om geen toepassing te maken van de uitsluitingsclausule van het artikel ID van het Geneva-Verdrag en het verzoek tot internationale bescherming van de eiser te analyseren in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij het verzoek tot internationale bescherming van de eiser analyseert ten opzichte van Jordanië, worden de motieven waarop de verwerende partij zich baseert om het verzoek ten opzichte van dit land te analyseren niet vermeld.

Het artikel 1A van het Geneva-Verdrag definieert de vluchteling als: « (...)» (wij onderstrepen).

De Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees van januari 1992 stelt, betreffende het tweede onderdeel van de definitie ("indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had") dat:

"101. (...)

102. (...)"

Het feit dat Jordanië, volgens deze definitie, het land ten opzichte van welke de vrees voor vervolging van de eiser geanalyseerd moet worden wordt niet uitgelegd.

Er bestaan in casu twee mogelijke landen van onderzoek:

- Ofwel wordt de eiser beschouwd als een Palestijnse staatsburger die over een Palestijnse nationaliteit zou beschikken en zou zijn vrees voor vervolging ten opzichte van de Gazastrook geanalyseerd worden;*
- Ofwel wordt de eiser beschouwd als een staatloos persoon en wordt zijn verzoek geanalyseerd ten opzichte van het land waarin hij eerder zijn gewone verblijfplaats had, dat is Saoedi-Arabië.*

Verwerende partij stelt inderdaad vast dat de eiser buiten het mandaatgebied van de UNRWA was door het feit dat hij Jordanië had verlaten om naar Saoedi-Arabië zich te vestigen, waar hij verbleef tussen

2007 en 2018. Indien de eiser is doorreisde via Jordanië om naar België te gaan, komt het wel uit de motivering van de bestreden beslissing en van het administratieve dossier dat hij daar enkel in transit was, voor 18 dagen, en zijn gewone verblijfplaats niet daar had vastgesteld.

De eiser heeft inderdaad zijn verblijfsvergunning van Saoedi-Arabië neergelegd en zijn visum werd afgeleverd door de Belgische ambassade te Riyad.

In deze omstandigheden, is het niet begrijpelijk en tegenstrijdig geen toepassing te maken van het artikel ID van het Geneva-Verdrag door te beschouwen dat de eiser het UNRWA-mandaatgebied heeft verlaten maar te beschouwen dat Jordanië de vroegere gewone verblijfplaats van de eiser zou zijn.

De bestreden beslissing analyseert niettemin het verzoek tot internationale bescherming van de eiser enkel en alleen ten opzichte van Jordanië, terwijl de eiser wel gehoord werd over zijn verblijf in Saoedi-Arabië.

De eiser werd niet gehoord betreffende zijn situatie in de Gazastrook.

Verzoekende partij beschouwt bijgevolg dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft, over de bepaling van het land van analyse van het VIB van de eiser en vernietigd moet zijn om:

- Het land van analyse te bepalen;
- Het VIB van de eiser ten opzichte van dit land te analyseren.

2. Over de vernietiging van het paspoort van de eiser

In de bestreden beslissing, verwijst de verwerende partij naar het feit dat de eiser verklaard heeft zijn paspoort te hebben verscheurd. Hij heeft ter ondersteuning van zijn aanvraag enkel de kopie van de drie eerste pagina's voorgesteld.

Verwerende partij vermoedt dat de eiser dit document niet zou hebben verscheurd maar zou achterlaten om informatie te verbergen, informatie die zouden niet conform zijn met zijn verklaringen over zijn verblijven en reizen.

Het feit dat de eiser dit document zou effectief vernietigd hebben zou een gebrek aan medewerking tonen en zelf een aanwijzing vormen dat de eiser geen vrees voor vervolging kent.

De eiser begrijpt dat het aan hem verwijdt is dit document te hebben vernietigd maar beschouwt dat de conclusies dat de verwerende partij eruit trekt disproportioneel zijn.

De eiser kan alleen maar bevestigen dat hij zijn paspoort heeft verscheurd, zelf als dit een belangrijk document is, en niet meer over zijn paspoort beschikt.

De eiser heeft dit gedaan uit schrik dat hij naar Jordanië uitgewezen zou kunnen zijn. Conform artikel 48/6, §2 van de vreemdelingenwet, zou inderdaad zijn paspoort bewaard worden tot het eind van de procedure en indien hij niet erkend als vluchteling was, zou dit document aan de DVZ overgemaakt.

Hij heeft dit nooit gedaan met doelstelling om informatie achter te houden van het CGVS. De eiser heeft integendeel zijn medewerkingsplicht nageleefd door alle informatie in verband met zijn verblijfplaats over te maken en nooit verborgen heeft dat hij voor een belangrijk deel van zijn leven in een ander land, in casu Saoedi-Arabië, is verbleven en dat hij legaal naar België is gereisd.

Er zijn geen objectieve elementen die zou kunnen aanleiden dat de eiser niet de waarheid zou hebben verteld over zijn recente verblijfplaatsen en de eiser ziet bovendien geen belang hij zou hebben om informatie te verbergen, gezien zijn identiteit niet bestreden is en hij bewijsstukken heeft neergelegd over zijn legaal verblijf in Saoedi-Arabië (hierna SA).

Het feit dat hij zijn paspoort heeft verscheurd kan bijgevolg niet leiden tot de conclusies dat de eiser niet geloofwaardig zou zijn of dat hij geen vrees voor vervolging zou kennen. In tegendeel, het feit dat hij zijn paspoort verscheurd uit vrees van uitwijzing naar Jordanië versterkt het feit dat de eiser een subjectieve vrees toont ten opzichte van dit land.

3. Antwoord op de motivering van de bestreden beslissing omtrent de situatie in Jordanië

Indien Uw Raad zou beschouwen dat het is wel ten opzichte van Jordanië dat het verzoek tot internationale bescherming van de eiser moet geanalyseerd worden, wenst de eiser te reageren aan de motivering van de bestreden beslissing en tonen dat hij een vrees voor vervolging kent in dit land.

1) De problemen van de eiser met de inlichtingendiensten

In de bestreden beslissing, beschouwt de verwerende partij dat de verklaringen van de eiser in verband met de poging van rekrutering door een lid van de Jordaanse inlichtingendiensten in 2005 ongeloofwaardig zouden zijn.

Zij stelt dat zijn verklaringen vaag en tegenstrijdig zijn.

De eiser zou inderdaad niet kunnen zeggen voor welke wederdiensten hij zou moeten medewerken of wanneer hij voor de eerste keer door T. el T. (...) benaderd werd.

Verwerende partij neemt niettemin niet in overweging het feit dat deze feiten dateren van 2005, dus van 15 jaren geleden. De eiser was toen nog een student. Hij heeft ondertussen zijn land verlaten, is voor een lange periode in SA verbleven, heeft zijn moeder verloren, zijn land van geboorte definitief verlaten om naar België te reizen,...Het is wel begrijpelijk dat hij geen duidelijke aanwijzing kan geven van de periode van de eerste benadering, vooral gezien de periode waarop T. el T. (...) probeerde hem te rekruteren relatief lang was. Er is bijgevolg geen sprake van een specifieke of opmerkelijke datum maar wel van een periode van zijn leven.

De eiser heeft nooit bij de DVZ hebben verklaard dat dit specifiek in juli 2005 plaats had gevonden en veronderstelt dat dit een misverstand is.

De eiser stelt bovendien vast dat zijn verklaringen over zijn ontmoeting met T. el T. (...) relatief omstandig zijn over hun verloop:

(...)

(NPO, p. 22).

Verwerende partij vindt het evenals weinig geloofwaardig dat T. el T. (...) "onmiddellijk" met de pesterij zou beginnen vanaf het moment dat de eiser weigerde samen te werken.

De eiser heeft toch uitgelegd dat de poging tot rekrutering progressief werd uitgevoerd, dat T. el T. (...) niet hem rechtstreeks alle informatie had gegeven. Het is enkel pas een duidelijke weigering door de eiser dat T. el T. (...) begon de familie van de eiser lastig te vallen.

Dat het ongeloofwaardig zou zijn volgens de verwerende partij is zeer subjectief. Het zou in tegendeel begrijpelijk en geloofwaardig zijn dat die T. el T. (...) druk probeer uit te oefenen door zijn macht te laten uitzien, via pesterij op de eiser en zijn familie, om de eiser te verschrikken en door te dringen samen te werken.

Verwerende partij verwijt eindelijk aan de eiser om bij de DVZ niet te hebben verklaard dat omwille van zijn problemen met T. el T. (...), hij en zijn familie gepest werden. De eiser heeft nochtans drie keer, en sinds het begin van zijn gehoor, benadrukt dat zijn gehoor bij de DVZ zeer summier was en dat hij niet de gelegenheid kreeg om alles te kunnen uitleggen:

(...)

(NPO, p. 3).

(...)

(NPO, p. 20).

(...)

(NPO, p. 23).

De eiser heeft in casu wel uitgelegd dat hij problemen kende met T. el T. (...). Rekening houdend met het feit dat de eiser werd gedwongen om bondig te zijn, is het wel begrijpelijk dat hij niet verder uitlegde dat, als gevolg van deze problemen met een lid van de inlichtingendiensten, zijn familie ook gepest werd, wat inderdaad als een detail kan beschouwd zijn.

2) De eiser heeft een paspoort kunnen krijgen en naar Jordanië kunnen reizen

In de bestreden beslissing, vindt de verwerende partij tegenstrijdig met het bestaan van een vrees voor vervolging zou kennen, het feit dat de eiser over een paspoort heeft kunnen genieten en twee keren naar Jordanië kunnen reizen.

De eiser heeft duidelijk uitgelegd dat hij zijn paspoort is bekomen door corruptie, evenals de verlenging ervan.

Hij heeft telkens een bijzonder bedrag betaald om het paspoort te maken verlengen, met tussenkomst van een tussenpersoon.

Hij heeft bovendien dit paspoort verlengd vanuit de ambassade in Riyad en niet rechtstreeks in Jordanië.

Verwerende partij kan niet uitsluiten dat het mogelijk is om via corruptie paspoort te maken verlengen zonder dat de gewone procedures van verificatie gevolgd worden.

Betreffende de reizen van de eiser naar Jordanië, wenst de eiser duidelijk te maken dat hij enkel twee keren naar Jordanië is teruggekeerd, en niet zonder moeilijkheden.

Hij is voor de eerste keer in 2015 teruggekeerd omdat zijn moeder gestorven was. Zijn moeder is inderdaad in 2015 gestorven. De eiser heeft niettemin de begrafenis niet kunnen bijwonen omwille van zijn situatie (NPO, p. 6).

In tegenstelling met de motivering van de bestreden beslissing, houden de verklaringen van de eiser geen tegenstrijdigheden in, tussen zijn gehoor bij de DVZ en bij het CGVS.

Bij de DVZ, legde de eiser uit dat hij door de staatsdiensten gehoord werd en toegestaan om het grondgebied binnen te treden, terwijl hij bij het CGVS verklaard dat na zijn aankomst bij de luchthaven, hij 24u kreeg om het land te verlaten (NPO, p. 15).

Deze verklaringen zijn niet tegenstrijdig met elkaar: de eiser werd bij de luchthaven gehoord, toegestaan om het land binnen te komen maar kreeg een bevel om het land te verlaten binnen de 24u.

De eiser heeft bijgevolg telkens verklaard dat hij problemen kreeg toen hij in 2015 naar Jordanië terugkeerde.

Het feit dat de eiser naar Jordanië probeerde terug te keren betekent niet per se dat hij geen problemen kende met zijn overheden. Ten eerste, is de eiser naar Jordanië teruggekeerd jaren na zijn problemen in 2007 en dacht dat deze problemen niet meer actueel waren.

Ten tweede, waren de motieven om terug te keren wel begrijpelijk, gezien zijn moeder in 2015 gestorven is (NPO, p. 6).

De eiser is nooit in 2017 teruggekeerd. Indien hij zou dit hebben verklaard bij zijn persoonlijke onderhoud bij het CGVS, veronderstelt de eiser dat dit een misverstand, van hem of van de tolk, is. De eiser heeft bovendien rechtstreeks bevestigd dat hij in 2018 teruggekeerd was (NPO, p. 15).

De eiser is bijgevolg voor de tweede keer in Jordanië teruggekeerd pas in 2018, voordat hij het land definitief verliet om naar België te reizen. Hij legde bij zijn persoonlijke onderhoud uit dat hij via de grensovergang van al Omary is gereisd om controle bij de luchthaven te vermijden (NPO, p. 15).

Hij heeft bij de grensovergang een kennis die bij de ambassade betaald om zonder problemen te kunnen oversteken.

In Jordanië, is hij pas 18 dagen gebleven, bij zijn broer, ondergedoken, zodat zijn aanwezigheid niet gemerkt werd.

Zijn terugkeer, om een definitief afscheid te nemen met zijn familie, betekent bijgevolg niet dat hij geen vrees had, gezien de eiser voorzorgen had genomen.

3) De situatie van de Palestijnse staatsburgers in Jordanië

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat het feit dat de eiser niet dezelfde rechten kan hebben dat Jordaniërs is niet per se discriminatoire. Zij stelt evenals dat zelf als de eiser gediscrimineerd zou zijn, wordt dit gelijk aan vervolging.

De eiser zou bovendien toegang kunnen krijgen aan het onderwijs en geen nood aan medische zorgen hebben.

a) Over de discriminatie als daad van vervolging

Betreffende notie van daad van vervolg, verwijst het artikel 9, §1 van de richtlijn 2011/95 (kwalificatie herschikking) naar twee hypotheses:

"(...)".

De paragraaf 2 van dit artikel verwijst naar voorbeelden van daden van verdediging:

"(...)" (eigen onderlingen).

Dit wordt ook ingeschreven in het artikel 48/3, §2 van de vreemdelingenwet.

De analyse van de graad van ernst van de daad van vervolging is dus meervoudig:

- Analyse van de ernst van de inmenging (kwantitatief en kwalitatief);

- Analyse van het belang van het ingemengde basisrecht.

Als er sprake is van cumulatieve handelingen, moest een graad van ernst ontmoeten worden. Dit moet in ieder geval in concreto beoordeeld worden, conform met artikel 4, §3, c) van de richtlijn kwalificatie herschikking:

"(...)";

Het belang om die analyse in concreto uit te voeren werd benadrukt in een arrest van de Raad van State nr 164.283 van 31 oktober 2006:

"(...) » (eigen onderlingen)

J.-Y. CARLIER en S. SAROLEA verwijzen in hun handboek¹ aan de notie van proportionaliteit van de maatregel, om te bepalen om die een vervolgingsdaad vormt:

- volgt de maatregel een legitiem doel;

- wordt de maatregel rechtvaardigt?

b) Toepassing in casu

Het CEDOCA-verslag toegevoegd aan het administratieve dossier bevestigt dat Palestijnse staatsburgers uit Jordanië geen toegang kunnen krijgen tot de Jordaanse regeringsdiensten maar enkel van de steun van UNRWA kunnen genieten.

Dit stelt niettemin dat Palestijnen bijna geen toegang kunnen krijgen tot hogere studies en dat het toegang tot de medische zorgen duurder is dan voor Jordaniërs.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud, heeft de eiser ook kunnen uitleggen dat hij geen steun kreeg van UNRWA, ondanks uitdrukkelijk verzoek (NPO, p. 8).

Indien hij effectief naar school heeft kunnen gaan, moest hij daarvoor betalen, bijvoorbeeld om de nodige boeken te krijgen en had geen opportuniteit om hogere studies te kunnen volgen (NPO, p. 12).

De eiser wenst benadrukken dat hij andere voorbeelden kan geven van gediscrimineerd maatregelen die tegen hem genomen werd:

- In 2003, heeft de eiser deelgenomen aan een betoging van Palestijnse staatlozen. De eiser werd door de politie aangevallen. Hij kreeg paper spray en werd beledigd;

- In 2004 - 2005, werd de eiser aangehouden door vijf politieagenten omdat de dag voordien hij met andere Jordaniërs van zijn school had gesproken van de situatie van de Palestijnen uit Gaza in Jordanië. De eiser werd opnieuw beledigd, geslaagd, zijn moeder werd beledigd en bedreigd;

- De eiser werd ook aangehouden tijdens een verkeerscontrole en omdat hij geen Jordaanse identiteitskaart had, werd lichamelijk onderzocht, naar politiestation gebracht, opnieuw beledigd en eindelijk vrijgelaten;

- De eiser werd niet toegestaan om in de Zarqa Private College te studeren, ondanks hij 300 Jordaanse dinars betaald en 28 Jordaanse dinar per uur betaald;

- Het prijs om een Jordaanse paspoort te verlengen voor 7 jaar is van 25 Jordaanse dinar, terwijl het tijdelijke paspoort voor Palestijnse kost 200 dinars voor twee jaren;

- De eiser wordt niet toegestaan om bepaalde job uit te oefenen;

- De eiser moet een werkvergunning hebben om te kunnen werken;

- De eiser mag een auto bezitten;

- In 2006, werd de eiser aangehouden na een controle bij een bushalte, terwijl hij onder weg naar een interview was. Nadat hij legde uit dat hij naar die interview moest gaan, werd hij aangehouden, ondervraagd, lichamelijk onderzocht,...

- De eiser werd geweigerd om de Jordaanse nationaliteit te verkrijgen;

- ...

De eiser werd bijgevolg gediscrimineerd in zijn basisrechten (toegang tot onderwijs, medische zorgen, werk, verkeersvrijheid,...) om basis van zijn nationaliteit.

Deze discriminerende handelingen blijken bovendien onredelijk en niet rechtvaardigt zijn, zodat zij moeten als daden van vervolgingen beschouwd worden.

4. De situatie van Palestijnen in Saoedi-Arabië

Zoals supra uitgelegd, wordt de situatie van de eiser in Saoedi-Arabië in de bestreden beslissing niet geanalyseerd.

De eiser heeft niettemin uitgelegd dat hij in 2011 en 2014 problemen kreeg met personen van Saoedi-Arabië, omwille van zijn Palestijns afkomst.

De eiser vreest evenals om terug te keren omwille van zijn verklaringen op zijn facebook pagina.

De eiser beschouwt dat het onontbeerlijk is om de bestreden beslissing te vernietigen om zijn verzoek tot internationale bescherming te analyseren ten opzichte van het gepaste land en, indien de verwerende partij zou beschouwen dat de eiser geen vrees voor vervolging in SA kent, om de opportuniteit aan de eiser te geven om deze elementen te beantwoorden. Anders, zouden de rechten van de verdediging niet gerespecteerd worden.

De eiser benadrukt dat objectieve informatie bevestigen dat de situatie van Palestijnse staatsburgers in SA problematisch is.

Volgens het verslag van mei 2018 dat door de verwerende partij aan het administratieve dossier werd toegevoegd, komt het uit dat Palestijnen meer en meer moeilijkheden krijgen om hun verblijfsvergunning te laten vernieuwen. Het komt ook uit dit verslag dat Palestijnen die het land zijn verlaten voor meer dan zes maanden geen inreisvisum meer kunnen krijgen (p. 24).

De eiser zou bijgevolg enkel in illegaal verblijf in SA kunnen zich hervestigen.

Uw Raad heeft al beslissingen van het CGVS vernietigd om te analyseren om het risico van veroordeling omwille van het illegale verblijf van Palestijnen in SA een vervolging kan vormen:

« (...) » (C.C.E. 216.691 van 12 februari 2019, zie ook in dezelfde zaak C.C.E. 213.238 van 30 november 2018).

De eiser verzoekt bijgevolg de vernietiging van de bestreden beslissing zodat zijn verzoek tot internationale bescherming grondig geanalyseerd wordt.

5. De neergelegde documenten

Ter ondersteuning van zijn verzoek, heeft de eiser verschillende documenten neergelegd om zijn identiteit te staven, zijn familiale achtergrond en zijn verblijf in Saoedi-Arabië te bewijzen.

De eiser heeft, inderdaad, zijn origineel paspoort niet neergelegd maar enkel de kopie van de drie eerste pagina's.

In de bestreden beslissing, bevestigt de verwerende partij dat de identiteit en het verblijf van de eiser in SA niet bestreden zijn.

De eiser stelt niettemin vast dat de eiser zijn "iqama" (status van verblijf in SA) niet zou hebben neergelegd terwijl dit eenvoudig per internet verkrijgbaar zou zijn.

Het feit dat de eiser zijn paspoort niet heeft neergelegd zou evenals als gevolg hebben dat de verwerende partij niet kan inkijken of er een "final exit visum" stond in dit paspoort.

De eiser kan moeilijk begrijpen welk belang hij zou hebben om een verkeerd beeld te geven van zijn verblijfstoestand in SA, terwijl hij nooit ontkende dat hij daar voor een tijd legaal verbleef en dat hij het land legaal is verlaten. De eiser heeft zijn verblijfsdocumenten neergelegd.

De eiser heeft evenals het bewijs gegeven dat hij zijn werk had verloren, wat als gevolg heeft dat hij niet meer over een verblijfstatus kan beschikken.

De eiser heeft evenals uitgelegd dat hij het land is verlaten met een heen en terug ticket, zonder aan te wijzen dat het land definitief verliet en beschikt bijgevolg niet over een "final exit visum".

De eiser heeft uitgelegd dat hij niet dacht het mogelijk was om de "iqama" te kunnen voorleggen zonder persoonlijk aanwezig te zijn en enkel de garant toegang heeft tot de applicatie (NPO, p. 16).

Het blijkt inderdaad dat de "iqama" status moet nu geverifieerd worden door de applicatie "absher" (stuk 3) die bekritiseerd werd door het feit dat dit een manier voor de voogd om de daden van de personen die onder hun last zijn (stuk 4).

6. In ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden

Artikel 48/4 van de VW bepaalt dat:

"(...)"

Als die vluchtelingstatus niet toekend zou zijn, moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoet. De subsidiaire beschermingsstatus moet bij gevolg toegekend worden."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een uittreksel van de website <https://checkiqama.info/> (stuk 3);
- het artikel "Avec l'appli Absher, les Saoudiennes contrôlées au doigt et à l'œil" uit Libération van 16 februari 2019 (stuk 4).

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een kopie van een "dagvaarding van de Procureur-Generaal", met beëdigde vertaling naar het Frans en een vrije vertaling naar het Nederlands, neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4, 9 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU, van artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU, van artikel 47 van het Handvest en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève, omdat (B) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Jordanië vervolging vreest in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aangezien de door hem aangehaalde feiten niet als bewezen, noch als gegrond kunnen worden beschouwd, nu (i) vermoed wordt dat hij zijn reisdocument wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij gereisd heeft of de concrete omstandigheden van zijn verblijf in een derde land, *in casu* Saoedi-Arabië, te verhullen, (ii) zelfs indien zou worden aangenomen dat hij zijn paspoort moedwillig heeft verscheurd, dit gedrag duidt op een flagrant gebrek aan medewerking, (iii) de problemen die hij zou hebben gekend met de Jordaanse autoriteiten als weinig geloofwaardig en onvoldoende zwaarwichtig kunnen worden bestempeld, (iv) de eventuele problemen die hij heeft gehad in Jordanië omwille van zijn statuut van Palestijn uit Gaza, niet de aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te kunnen worden beschouwd en (v) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen wijzigen, en omdat (C) in Jordanië burgers thans geen reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Onderzoek naar de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève

De commissaris-generaal beargumenteert in de bestreden beslissing als volgt dat huidige zaak moet worden onderzocht op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet:

“Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar art. 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie moet een verzoeker niet alleen aantonen dat hij gerechtigd is of was op bijstand bescherming van de UNRWA, doch dat hij deze bijstand daadwerkelijk heeft ingeroepen (HvJ 17 juni 2010, C-31/09 Nawras Bolbol v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51 en HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, §52).

In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen. Uit de documenten die u voorlegde blijkt weliswaar dat u als Palestijns vluchteling bent ingeschreven bij de UNRWA (zie de bevestiging van UNRWA en de UNRWA familie registratiekaart, toegevoegd aan het administratief dossier), doch uit uw eigen verklaringen blijkt dat ofschoon u UNRWA-onderwijs heeft genoten, u verder geen beroep heeft gedaan op de bijstand van

UNRWA (CGVS, p. 6). Bovendien verliet u het UNRWA-mandaatgebied in de periode 2007-2018 met uw vertrek naar Saoedi-Arabië. Ofschoon u eind augustus 2018 terugkeerde naar Jordanië en er verbleef tot 3 september 2018, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u gedurende deze maand nog UNRWA-steun heeft genoten. Daar u niet heeft aangetoond dat u daadwerkelijk en kort voor het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming in België de bijstand van UNWRA heeft ingeroepen/ genoten, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek tot internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Te dezen verwijt verzoeker de commissaris-generaal vooreerst de motieven waarop hij zich baseert om het verzoek ten opzichte van Jordanië te analyseren niet te vermelden. Hij meent dat hij ofwel moet worden beschouwd als een Palestijnse staatsburger die over een Palestijnse nationaliteit zou beschikken en dat zijn vrees voor vervolging ten opzichte van de Gazastrook geanalyseerd zou moeten worden, ofwel als een staatloos persoon wiens verzoek geanalyseerd moet worden ten opzichte van het land waarin hij eerder zijn gewone verblijfplaats had, met name Saoedi-Arabië, waar hij tussen 2007 en 2018 verbleef.

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”.

Artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, n), van de richtlijn 2011/95/EU.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Te dezen toont verzoeker, die in zijn verzoekschrift verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, niet aan dat hij een Palestijns staatsburger is, zodat zijn betoog dat hij als een Palestijnse staatsburger die over een Palestijnse nationaliteit zou beschikken en dat zijn vrees voor vervolging ten opzichte van de Gazastrook geanalyseerd zou moeten worden zonder grond is. Ook op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoeker overigens geen nationaliteit te hebben (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4).

Aangezien verzoeker *in casu* niet aantoont dat hij een nationaliteit bezit, diende zijn verzoek om internationale bescherming blijkens de bewoordingen van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève te worden onderzocht ten aanzien van “het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had”.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in 1986 geboren is in Jordanië en dat hij daar bij zijn ouders heeft verbleven tot juli 2007. Van toen af zou verzoeker tot zijn vertrek naar België in augustus 2018 in Saoedi-Arabië gewoond hebben (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Hieruit blijkt dat verzoeker in Jordanië *“vroeger zijn gewone verblijfplaats had”*.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal zijn verzoek om internationale bescherming niet kon onderzoeken ten aanzien van Jordanië.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat het in deze omstandigheden onbegrijpelijk is dat geen toepassing werd gemaakt van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*.

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

De Raad herinnert eraan dat in de zaak *Bolbol* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) van 17 juni 2010 in de zaak C-31/09, het Hof van Justitie van oordeel was dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*: *“52 Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)”*).

Het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt aldus geleverd door de registratie bij UNRWA of door elk ander middel. Dit wordt niet tegengesproken in het arrest *El Kott* van 19 december 2012 van het Hof van Justitie, waar wordt onderzocht onder welke omstandigheden artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet (meer) van toepassing is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*).

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure onder meer fotokopieën van enkele bladzijden van zijn tijdelijk Jordaans paspoort, van zijn Jordaanse geboorteakte, van de tijdelijke Jordaanse paspoorten van zijn ouders, van de Palestijnse identiteitskaart van zijn vader en van zijn UNRWA-registratiekaart heeft voorgelegd (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) en dat noch aan zijn identiteit en afkomst uit Jordanië, noch aan zijn registratie bij UNRWA wordt getwijfeld. Voorts verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij in Jordanië naar de UNRWA-school was gegaan, in de wijk Hussein (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Gelet op het voorgaande, moet aldus worden aangenomen dat hij daadwerkelijke bijstand genoot van UNRWA, niettegenstaande hij daarvan reeds geruime tijd geen gebruik meer zou

hebben gemaakt. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

De Raad stelt te dezen vast dat het administratief dossier niet de minste informatie bevat over de activiteiten van UNRWA in Jordanië. Ook bij het rechtsplegingsdossier werd dergelijke informatie niet gevoegd. Het ontbreekt de Raad aldus aan actuele informatie om te kunnen bepalen of UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Jordanië, of UNRWA nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren en of het voor UNRWA aldus al dan niet mogelijk is om verzoeker in Jordanië levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

De Raad wijst op artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke

omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;
d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;
e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren."

Deze verplichting tot gedegen onderzoek rust niet enkel op de commissaris-generaal doch tevens op de Raad. Zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat, getuigen de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier echter van een gebrekkig onderzoek zodat de Raad in de onmogelijkheid wordt gesteld te beoordelen of verzoeker in Jordanië al dan niet terug beroep kan doen op de bijstand van UNRWA.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

De voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 april 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN